

Kvalme på Karl Johan

For noen uker siden var jeg i Dakar sammen med Utviklingsminister Dag-Inge Ulstein og Norges Ambassadør for Senegal, Gunnar Andreas Holm. Det var en glede å vise arbeidet som Mercy Ships utfører for både enkeltmennesker, og treningen av lokale helsearbeiderne.

Som vertskap hadde jeg mest fokus på at gjestene skal få best mulig opplevelse, samtidig som vi er ærlig og diskuterer utfordringene som vi står overfor i landene der vi arbeider. Vi bor greit og kjører fine biler, samtidig så møter vi enkeltskjebner og mennesker uten en billett til livet som meg og mine naboer har.

Samme uken reiser jeg på landskamp på Ullevaal stadion med familie og gode venner. Jeg blir kvalm og må jobbe hardt med meg selv når jeg går i butikkene på Karl Johan. Problemet er hos meg selv. Kontrastene blir så store at jeg har problemer å forholde meg til disse to virkelighetene. Tanken om at våre kampbilletter kunne vært byttet i en livsforvandlerende operasjon, plager meg.

Noen uker i forveien har jeg pratet med overlegen på vårt sykehuskip som forteller meg om en av sine store utfordringer innen kjevekirurgi. Mange svulster som vi fjerner krever at vi må ta bort store deler av kjeven til pasientene og erstatte denne med en kjeveprotese. Min kollegas bekymring er gapet som blir større og større mellom hva vestlige leger kan utføre ved hjelp av en 3D-teknologi med forhåndsproduserte proteser, og titankjevne som han må tilpasse for hånd til våre pasienter. Det vil gå mange år før de lokale helsearbeidere som vi trener får tilgang til denne teknologien. Hvis gapet vokser, kan vi om noen få år være et sted der kontrastene er så store at vestlige kirurger ikke kan gi ny kjeve våre medmennesker i nød. Min kollega har derfor et særlig fokus på opplæring av unge kirurger.

Jeg tar meg selv i å se en annen vei når jeg ser noe ubehagelig. Det samme skjedde da jeg en dag sto ved sykehuskøen i Benin og fikk øye på en liten jente med en stor svulst over høyre øyet. Jeg slo blikket ned, men løftet blikket igjen når jenta på alder med min egen datter, vinket ivrig til meg. Det var en jente med hele fremtiden foran seg, gjemt bak svulsten. Jeg er helt sikker på at jentas far er takknemlig for at noen så jenta hans.

I ukene frem mot jul kommer vi til å kjenne på kontrastene som også finnes i vårt samfunn. Noen barn vil få nye slalåmstøvler i adventskalender, mens andre barn på en skole nær meg ikke får adventskalender i år. Mitt håp for de neste ukene, er at vi skal være rausere på nestekjærlighet og godhet, og hjelpe hverandre i å forholde oss til ulikheter uten å slå blikket ned. La oss uten skam og med god samvittighet gi gaver til våre nære. Samtidig håper jeg at mange hjerter viser raushet og vilje til å gi - langt ut over våre landegrenser de neste ukene.

/ Roger Vassnes
Nasjonell Leder Mercy Ships Norge